

למעלה מזה!

סיפרה ליליאן גאסק
צייר ווילי פוגני

במהרה השמיים התכסו בענני גשם, רוח חזקה התחילה לנשוב והוא נאלץ היה להרים את חופת הכרכרה. הקהל בחוץ התחיל

לחפש מחסה והוא בעצמו חשב לזוטר ולחזור לארמונו. הוא היה כבר בדרך הביתה כשעצר אותו חייל העובר בדרך. החייל לא הכיר אותו ורק ביקש "אדוני, אולי תוכל להסיע אותי כברת דרך, אם זה לא יטריד אותך. המדים שלי חדשים

לגמרי ולא הייתי רוצה שיתקלקלו בגשם." הוא נראה בחור נאה, בעל פנים נעימים, ומצא חן בעיני הקיסר שהזמין אותו לעלות על הכרכרה. תוך דקות ספורות הם שוחחו כבר כאילו הכירו כבר מזמן והחייל סיפר לידידו החדש על היום הנעים שבילה בחברת חבר ותיק.

המלך יוסף היה אחד הקיסרים הגדולים של אוסטריה, ורבים פחדו מזעמו. מלאכים מארצות אחרות באו לבקר אותו ורבים קנאו בו. אך הוא לעתים התעייף מבעיות הממלכה הרבות והשתוקק לחיות חיים פשוטים יותר מאלה שהיו לו בארמונו. ההנאה הגדולה ביותר שלו הייתה לעזוב את כל אנשי חצרו ולהסתובב ברחובות הבירה המפוארת שלו, לבוש כמו אחד הנתונים העניים ביותר שלו.

לעתים יצא גם מחוץ לעיר ובילה בחברת חוטפי העצים ביערות ורשרוש העלים גרם לו הנאה גדולה יותר מאשר הנשפים בארמון. בשבת סתיו אחת, כשהעצים עמדו בעלווה האדומה הנהדרת שלהם החליט לצאת למסע ארוך יותר. הוא לקח כרכרה פשוטה ואחד הסוסים המהירים ביותר שבאורות ויצא כך לבדו.

כאשר יצא, השמיים היו בהירים וללא עננים, והאנשים התהלכו לבושים בבגדיהם הטובים, כאילו מזג אוויר גרוע לא יכול לקרות כלל. אך

"הוא כיבד אותי בארוחה נהדרת" סיים
והקיסר, משועשע, התעניין מה הייתה
הארוחה.
"נחש" אמר החייל, כשהוא נזכר בסעודה

הטובה.

"אולי מרק כרוב?" שאל הוד מלכותו בחיור.
"מרק! באמת" קרא החייל בזלזול רב "הרבה
למעלה מזה. נחש שוב!"
"אולי בשר עגל?" אמר הקיסר.
"הרבה למעלה מזה" צחק החייל. כך הוא גם

הגיב כשהקיסר הציע נתח בשר חזיר שמן.
"למעלה מזה" קרא החייל "היה לנו פסיון
צלוי, אחד שצדתי בעצמי בשדות של הוד
מלכותו, כי ידידי הוא שומר היערות של
הקיסר. והיה לו טעם נהדר, לעולם לא תדע
כזה."

הקיסר לא ענה, אך החייל המשיך לקשקש
בפתיחות רבה, וסיפר על הוריו הזקנים
שגאים בו כל כך ועל הנערה, שבקרוב תהיה
אישתו.

"ואיפה אתה גר?" שעל הקיסר כשהתקרבו
העירה "הגשם פסק אבל אוביל אותך
הביתה."

החייל הודה מאוד על נדיבותו וביקש שיגלה
לו את שמו.

"עכשיו יהיה עליך לנחש" אמר הקיסר "מה
אתה חושב, מי אני?"

"אולי יש לך קשר כלשהו לצבא?" שאל החייל
כשהוא מביט עליו בסקרנות. הקיסר הנהן
ראשו. "אתה אולי חייל חופשי?"
"למעלה מזה" הגיב הקיסר.

"אולי סרן?" שאל החייל.
"למעלה מזה!"
"אולי סגן אלוף?" החייל התחיל כבר לפחד.
"למעלה מזה, אני מבטיח לך!"
"אז אולי אתה אלוף?" שאל החייל בפחד גדול
וכשהקיסר שוב סימן "לא" בראשו, אמר "אולי
רב-אלופים?"
"למעלה מזה!" אמר הקיסר עוד פעם והחייל
החוויר מרוב איימה "אז אתה הוד מלכותך
בעצמך!" קרא והיה כבר קופץ מהכרכרה אילו
הקיסר לא עצר בעדו.
"הבטחתי להביא אותך הביתה" אמר "וכך
אעשה", ובדרך נתן לחייל קצת עצות טובות
וסיים באומרו "ותשגיח בעתיד לא לצוד
פסיונים לפני שתקבל קודם אישור של בעל
השדה, ואל תספר על ידידיך לכל איש זר
שתפגוש בדרך."